

ud fra den Betragtning, at man ikke alene skal forbyde og straffe Ødelæggelse af Fiskeynglen, men at man, hvis det sker med Forsæt, skal straffe det paa en langt mere effektiv Maade, end det foreliggende Lovforslag bestemmer.

Imidlertid ere disse ganske spagfærdige Bemærkninger fra min Side ikke af en saadan Beskaffenhed, at jeg skulde se mørkt paa Tilstanden, hvis Forslaget vedtoges omtrent i den foreliggende Form. Jeg har den Tro, at en stor Del af vore forstandige Fiskere ville erkende, at det her foreliggende Forslag frembyder Fortrin af ikke ringe Værdi over for den nuværende Tilstand. Jeg tror derfor, man skal betænke sig saare vel, inden man stiller saadanne Krav op til Ændringer i det nu foreliggende Forslag, at det vil gøre Forslaget uigennemførligt, og der vil jeg gerne tillade mig endnu en Gang at vende tilbage til Aalegaardsspørgsmaalet. Stiller man sig for stejlt paa den Betragtning, at Fiskerne skulle have den størst mulige Frihed, uanset Aalegaardretten, som den efterhaanden har udviklet sig gennem Aarhundreders Krav fra Aalegaardsejernes Side, og saaledes som den ved sidste, nugældende Lov er stadfæstet af Lovgivningsmagten, er det efter min Mening ensbetydende med ikke at ville have nogen Revision af Fiskerilovgivningen. Det er det Sted i Lovforslaget, hvor man skal være mest varsom med at stille Kravet højere op, og derfor vil jeg paa det mest indtrængende tilraade, at man resignerer, selv om det ikke er ganske tilfredsstillende, hvad der opnaas. Thi selv i den foreliggende Form er Forslaget efter min Mening et meget betydeligt Fremskridt og da navnlig i den Henseende, at det tilvejebringer en ikke ringe Grad af Klarhed paa det Hovedpunkt, hvor der er den vildeste Forvirring, nemlig med Hensyn til, hvor Grænsen er mellem Fiskernes Ret og deres Pligt. Der er det saa galt for Øjeblikket, at det i Virkeligheden er saaledes, at hvor Aalegaardretten benyttes af Aalegaardsejerne, ere de almindelige Fiskere saa godt som udelukkede fra alt Aalefiskeri, fordi de ikke kunne være sikre paa, hvor langt de skulle holde sig borte fra Aalegaardsejerens Fiskeredskab for at være i lovgyldig Afstand.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget og anmode det Udvalg, som skal have med Sagen at gøre, om at se paa det med den størst mulige Vel-

willie, og, som jeg sagde, ogsaa med nogen Resignation. Jeg tror, det bør ophøjes til Lov i alt væsentligt, som det er foreslaaet.

Ousen: Det er jo ret naturligt, at Forhandlingerne om denne Sag i meget væsentlig Grad komme til at dreje sig om Aalegaardsspørgsmaalet. Det er det Spørgsmaal, der nu gennem saa mange Aar har været Anstødsstenen for, at man kunde faa Fiskeriloven ændret her til Lands. Det maa fra alle Sider indrømmes, hvad det ogsaa bliver, at Aalegaardsspørgsmaalet i Virkeligheden er Kardinals-spørgsmaalet i den foreliggende Sag. Det kan jo ikke nægtes, at dette Spørgsmaal blev løst paa en uheldig Maade ved Loven af 1888, jeg tør vel endog sige: paa en meget uheldig Maade. Thi de Bestemmelser, der nylig bleve opløste at min ærede Sidemand (N. Andersen), ere i den Grad vage, at man navnlig fra de fri Fiskeres Side ikke ved, hvorvidt Retten til Fiskeri strækker sig. Man ved ikke, hvor man tør fiske og ikke fiske i den Tid, Aalegaardene staa ude. En Ændring i disse Forhold anser jeg derfor for at være saa nødvendig, at man — som det blev gentaget flere Gange fra min ærede Sidemand — maa resignere for at kunne naa til en Overenskomst og blive enig om at indføre andre Bestemmelser i den Henseende, og idet man gør det ogsaa blive enig om en hel Del andre Ting, Fiskeriet vedrørende, som det er ønskeligt at opnaa Enighed om.

Selvfølgelig er det umuligt at forene to saa modstridende Interesser som Aalegaardsejernes paa den ene Side og den fri Fiskers paa den anden Side. Jeg betragter det som en Umulighed at finde en saadan Redaktion af en Paragraf om denne Sag, at man fra begge disse Sider vil erklære sig tilfreds med dens Affattelse. For at tage et Yderpunkt, er det jo saaledes, at enkelte Aalegaardsejere gaa saa vidt, at det ikke blot er Aalegaardsfiskeriet i den Tid, man sædvanlig bruger det, som de ville have Eneretten paa, men de ville ogsaa bemægtige sig al anden Slags Fiskeri. Jeg kender under alle Omstændigheder enkelte fra den Egn, som jeg repræsenterer, der gøre Forsøg paa at benytte Aalegaardretten paa denne Maade. Naar man gaar saa vidt, kan man nok sige, at man er ude over alle Grænser. Paa den anden Side staar imidlertid de Fiskere, som man til daglig giver Navn af fri Fiskere, der ønske alle Rettigheder for Aalegaardsfiskeri ophævede, og at disse to